

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Busch Judit ügyvéd (....) és dr. Dobos Béla ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, az Antalffy és Solti Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: dr. Solti Szabolcs ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. r., a dr. Kotroczó Béla ügyvéd (....) és a másodfokú eljárásban dr. Siket István ügyvéd (....) által is képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. r. és a ...jogtanácsos által képviselt Szociális és Munkaügyi Minisztérium (1054 Budapest, Akadémia u. 3.) III. r. alperesek ellen szerzői jogsértés megállapítása és egyéb iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. szeptember 6. napján hozott 8.P.634.313/2004/31. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 33. számon, a II. r. alperes részéről 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és az I-II. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasítja.

A felperes köteles az I. rendű alperesnek 180.000 (Száznyolcvanezer) Ft, a II. rendű alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) Ft együttes első- és másodfokú perköltséget 15 napon belül megfizetni.

A le nem rótt 243.000 (Kettőszáznegyvenháromezer) Ft kereseti és fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az I. és II. r. alperes megsértette a felperes szerzői jogait, amikor magatartásuk folytán lehetővé vált a felperes pályamunkájának felhasználása a felperes hozzájárulása és díj fizetése nélkül.

Kötelezte az I. és II. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 2.000.000 Ft kártérítést és az összeg után 2002. április 1. napjától a kifizetésig terjedő időre járó évi mindenkor törvényes mértékű kamatot, valamint 400.000 Ft +áfa összegű perköltséget.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet elutasította.

Az eljárási illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletének tényállásában megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek által kiírt „A Te választásod!” című pályázat feltételei szerint a pályázók a pályamunkájuk benyújtásával hozzájárultak ahhoz, hogy az a kiírók honlapján megjelenjen, de ezen túl a pályázat kiírói vállaltak kötelezettséget arra, hogy a honlapon kívüli minden más, bárki általi felhasználás esetében szerződés kötése kerül sor. Megállapította, hogy a felperes, aki az „A” kategóriában, nyomtatott sajtóban és kültéri hirdetési felületen bemutatható reklám tárgyú pályamunkát nyújtott be 2002. január 28-án, a pályázati kiírás feltételeinek megfelelően, az I. és II. r. alpereseknek engedélyezett felhasználást.

Ismertette az ítélet, hogy a felperes keresetében szerzői jogsértés megállapítását és 2.000.000 Ft kártérítés megfizetését kérte az I-II-III. alperesektől, arra figyelemmel, hogy az első díjat nyert pályamunkája az engedélye nélkül a ... című kiadvány 2002. március 29-i számában, valamint a ... című lap címlapján, illetőleg betétplakátként közlésre került. Rögzítette azt is, hogy az eredeti elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező másodfokú végzés iránymutatása szerint a megismételt eljárás során az alperesek ellenkérelme alapján bizonyítási eljárást kell lefolytatni, továbbá szükséges annak tisztázása, hogy az esetleges károkozók milyen magatartást tanúsítottak.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés tekintetében hivatkozott a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. §-ának (1), (6) és (7) bekezdéseire, a 46. §-a (3) bekezdésére, valamint a 94. § (1) bekezdés d) pontjára.

Az elbírálás során annak tulajdonított jelentőséget, hogy az I-II. r. alpereseknek engedélyezett felhasználási jog határát túllépve történt a felhasználás, és kitért arra is, miszerint az I-II. r. alperest a felperes felé a felhasználás módjáról és mértékéről tájékoztatási kötelezettség is terhelte. Álláspontja szerint nem a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy konkrétan milyen magatartást tanúsított az I-II. r. alperes a további felhasználás során, mivel az általa ismeretlen tényekről nem tudhat. Hivatkozott arra is, hogy mindenki számára tiltott a mű felhasználása a szerző engedélye nélkül. Kifejtette továbbá, hogy a pályázati kiírás, miszerint a kiírók a további felhasználásról szerződést kötnek a pályamunkák készítőivel, azt a kötelezettséget róta az I-II. r. alperesre, hogy gondosan őrizték meg a pályaműveket. Kitért arra, hogy a felperes a pályamunka tényleges felhasználóival szemben is megkísérelte a követelés érvényesítését, de addigra azok már felszámolás alá kerültek, illetve megszűntek. Végül arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szerzői jogai sérültek, amikor a további felhasználásra vonatkozóan nem kötött vele az I. és II. r. alperes szerződést.

A felperesi kárigényt az Szt. 94. §-ának (2) bekezdése és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerint alaposnak találta az I-II. r. alperesekkel szemben, megállapítva, hogy jogellenesen jártak el, amikor a maguk által megszabott pályázati kiírási feltételeket nem tartották be, és meg sem kísérelték kimenteni magukat, mivel nem ajánlottak fel bizonyítást arra vonatkozóan, hogy milyen magatartást tanúsítottak a

pályamunkák kezelése során. Magatartásuk folytán kár, elmaradt haszon érte a felperest, mivel a felhasználás után nem jutott ellenértékhez. A felperes által megjelölt kártérítés összegét a közös jogkezelő által közzétett díjszabás, a felhasználás módja és mértéke alapján megfelelőnek találta és annak megfizetésére, kamataival az I-II.r. alpereseket egyetemlegesen kötelezte az Szjt. 46. §-ának (3) bekezdése alapján.

A III. r. alperessel szemben elutasította a keresetet azzal az indokkal, hogy a felperes a III. r. alperesnek, illetőleg jogelődjének a károsodás bekövetkeztében való tényleges közreműködését nem tudta bizonyítani, holott az őt terhelte volna. A III. r. alperes tevőleges magatartását nem látta megállapíthatónak, és a mulasztása sem volt feltárható, amelynek kapcsán utalt arra, hogy a III. r. alperes nem vállalt kötelezettséget a felperes felé a pályamű vonatkozásában.

A felperes perköltségében az I. és II. r. alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján marasztalta, a III. r. alperes nem kért perköltséget, ezért arról nem rendelkezett. A felperes személyes költségmentességére és az I-II. r. alperesek személyes illetékmentességére figyelemmel megállapította, hogy a kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen az I. és a II. r. alperesek fellebbeztek.

Az I. r. alperes fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva, a felperes keresetét utasítsa el vele szemben. Amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséről rendelkezne, akkor másodlagos kérelme az volt, hogy az elsőfokú bíróságnak másik tanácsát jelölje ki az Ítéltábla az új eljárásra.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részlegesen tárt fel és megalapozatlan jogi következtetésre jutott, amely a lefolytatott bizonyítási eljárással ellentétes és csak a felperesnek a bíróság által életszerűnek tartott következtetésein alapul.

Tévesnek találta annak megállapítását, hogy a felperest nem terhelte bizonyítási kötelezettség. Érvelése szerint ez csak a tényleges felhasználókkal szemben lett volna megállapítható, akikkel szemben előterjesztett keresetétől a felperes elállt. Hangsúlyozta, hogy bizonyítatlan maradt, hogy a pályaműnek az újságokban történő megjelenését kizárólag az eredeti pályázati anyaghoz való hozzáférés tette volna lehetővé. A bizonyítási eljárás során őket terhelően csak a ... című újság részéről kihallgatott ... tanú nyilatkozott, egyébként pontatlanul, de a ... című újság tekintetében semmiféle adat nem merült fel arról, hogyan került a felhasználó birtokába a pályamű. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy nemcsak az alperesektől, hanem bárki mástól is a felhasználó újságokhoz kerülhetett a felperes munkája, amelyek akár letöltésre kerülhettek az internetről is.

Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítés feltételeinek több eleme hiányzik, mivel nem tanúsított semmilyen jogellenes magatartást és ebből következően ok-okozati összefüggés sem állapítható meg a kár és a magatartása között. Sérelmezte a kár összezszerűségének a meghatározását is, azzal, hogy már a keresetből sem volt megismerhető a számítási mechanizmusa.

Végül kifogásolta, hogy a III. r. alperes tekintetében - ugyanazon körülmények alapján - elutasításra került sor a felperesi bizonyítás hiánya miatt, ugyanakkor vele szemben és II. r. alperesek ellen előterjesztett kereset kapcsán nem kívánta meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes bizonyítsa a károkozást.

Külön támadta az I. r. alperesi fellebbezés a megállapított perköltséget azzal, hogy azt a felperes nem igazolta, mértéke - mivel az a pertárgy értékének a 25 %-ának felel meg - eltúlzott.

A II. r. alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy vele szemben a III. r. alperessel egyező okból, bizonyítottság hiányában utasítsa el a felperes keresetét a másodfokú bíróság.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét elmulasztotta, mivel nem állapítható meg, hogy a II. r. alperes marasztalását mire alapította. Mérlegelés és okszerű következtetések levonása nélkül hozta meg az ítéletet, és figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság iránymutatását. A korábbi hatályon kívül helyező végzés ugyanis előírta, hogy tárja fel, hogy az esetleges károkozók milyen jogellenes magatartást tanúsítottak és az okozati összefüggésben áll-e a felperesi kárral, de az elsőfokú bíróság ragaszkodott ahhoz az álláspontjához, hogy aki a pályázat kiírója, az felel a pályamű felhasználásából eredő bármely kárért, ezzel a II. r. alperes vonatkozásában objektív felelősséget, sőt eredményfelelősséget állapított meg.

Okfejtése szerint a feltárt tények arra utalnak, hogy semmiféle konkrét és bizonyított magatartása, tevése vagy mulasztása nem tette lehetővé a pályamű felhasználását 3. személyek számára. Hangsúlyozta, hogy a pályaművek nem kerültek hozzá, a további felhasználókkal kapcsolatba nem került és pályaművek hasznosítás érdekében való birtokbavételére nem vállalt kötelezettséget sem a kiírásban, sem később. A pályamű birtokának hiányában tehát objektíve nem tudott közrehatni a felhasználásban, fizikailag képtelen volt a mű továbbítására. Az csak feltételezés, hogy a 4 példányban benyújtott pályamű egyike biztosan nála volt.

Tévesnek tartotta, hogy az I-II. r. alperesek magatartása egymástól nem különíthető el, így egyetemleges marasztalásuknak helye lenne. Együttes ténykedésük nem bizonyított, de a kiírás szövege sem zárta ki egymástól független eljárásukat.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság, míg a III. r. alperes esetében tényleges magatartás bizonyítását várta el a felperestől, addig az I. r. alperes esetében és az ő vonatkozásában nem.

A bizonyítási teher kérdésében is hibásnak tartotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Több eseti döntésre hivatkozva érvelt azzal, hogy a kártérítési perekben a károsultaknak kell bizonyítani az alperes jogellenes magatartását, közrehatását és azt, hogy ennek folytán káruk következett be. Csak, ha e bizonyítás sikeres, akkor lehet helye a kimentés bizonyításának. Felperes pedig ilyen bizonyítást nem teljesített. Ezzel szemben ő ellenbizonyítással maradéktalanul tisztázta, hogy a felperessel kapcsolatban nem állt, a pályázatok hozzá semmiféle formában nem kerültek, így nem is adhatta át másnak. Hivatkozott arra, hogy a szakértő kirendelésére tett indítványának nem adott helyt a bíróság és elutasította a felperes azt a lehetőséget, amit felajánlott, hogy a közrehatást igazoló okiratok után kutasson az iktatásában. Részletesen elemezte, hogy a tanúk vallomásai alapján az ő közreműködése nem állapítható meg, nem jutott a pályaművek birtokába, mulasztás sem terhelte.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Azzal érvelt, hogy a pályázati kiírás nem tett különbséget az alperesek felelősségi és gondossági kötelezettsége között, a munkamegosztásnak nem tulajdonított relevanciát. Az alperesek a pályázati anyagok kezelése során az elvárható minimumot sem tanúsították, azok érkeztetését, dokumentálását nem rendezték, és nem tudják, hogy mi történt a pályaművekkel, mindketten a másokra hárítják a felelősséget. A kártérítés mértékével és az egyetemlegességgel is egyetértett, kifejtve, hogy az I-II. r. alperesek közösen kaptak megbízást a lebonyolításra, a pályamunkák tekintetében mindkét alperes felhasználónak minősült.

A perköltség tekintetében kérte, hogy a másodfokú bíróság legyen figyelemmel arra, hogy 2002. júliusa óta folyik a per, képviselője azóta tevékenykedik, részese volt az első és a megismételt eljárásnak, megindította a végrehajtást és iratot nyújtott be a perújítási ügyben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a támadott részében bírálta felül, a III. r. alperest érintő, keresetet elutasító rendelkezést fellebbezés hiányában nem érintette.

Az I-II. r. alperesek fellebbezéseai alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, az annak alapján hozott döntésével és indokaival a másodfokú bíróság nem értett egyet, azt az alábbiak szerint megváltoztatta.

Az elsőfokú ítélet tényállásában azt megfelelően állapította meg, hogy az I. és II. r. alperes, a Belügyminisztérium és a III. r. alperes jogelődjének, az Ifjúsági és

Sportminisztérium támogatásával pályázatot írt ki „A Te választásod” címmel, amelynek kiírása szerint a pályázók a pályamunkájuk benyújtásával hozzájárultak ahhoz, hogy az a kiírók honlapján megjelenjen, a pályamunkák egyéb felhasználásáról a pályázókkal a pályázati kiírók szerződést kötnek. A felperes 2002. január 28-án nyújtotta be a pályamunkáját és a pályázati adatlapon hozzájárult ahhoz, hogy az a kiírók honlapján megjelenjen.

A másodfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján a következőkkel egészíti ki:

A pályamunkákat az I. r. alperes címére kellett benyújtani, amelyek az átszállításuk után a III. r. alperesnél kerültek elbírálásra, abban az I. és II. r. alperesek is részt vettek. A felperes reklámplakát-terve a pályázaton „A” kategóriájában első díjat nyert, amelyről őt 2002. februárjában értesítették, de a nyeremény átadására 2002. májusában került sor. E két időpont között a felperesi pályamunka, a felperes hozzájárulása nélkül közlésre került a ... című kiadvány 2002. március 29-i számában, valamint a ... című lap 2002. április 3-i számának címlapján, illetőleg betétplakátként.

E kiegészített tényállás alapján a felperes kereseti kérelméhez kötötten kellett vizsgálni a kereset alaposságát és bizonyítottságát.

Hangsúlyozni kell, hogy a felperes az Szjt. 46. §-ának (3) bekezdésére alapítottn kérte a jogsértés megállapítását, miszerint, ha a felhasználó a szerző beleegyezése nélkül ruházza át a jogait, illetve ad további felhasználási engedélyt, vagy ha a felhasználási engedély a szerző beleegyezése nélkül száll át, a felhasználó és a jogszerző egyetemlegesen felelnek a felhasználási szerződés teljesítéséért.

Az elsőfokú bíróság részben ebben a körben is vizsgálta a keresetet. Azt helyesen állapította meg ennek során, hogy a pályázatot kiíró I-II. r. alperesek és a pályázó felperes között a pályázat kiírásával, illetve a pályázati lap aláírásával létrejött a pályamű felhasználásának korlátozott engedélyezésére jogviszony, amelyben a kiírók honlapján történő felhasználás jogszerűnek minősült. Ennél szélesebb jogot azonban a felperes nem biztosított az I-II. r. alperes részére. Ennek megállapítását követően az I-II. r. alperesek őrzési kötelezettségéről, illetve a pályamunkák gondos kezelésének szükségességéről fejtette ki érveit az elsőfokú ítélet. A felperes azonban nem a Ptk. szabályaira hivatkozott, hanem a szerzői jogi törvény alapján kérte a szerzői jogsértés megállapítását és arra alapította a kártérítés iránti igényét is.

A felperes keresete alapján tehát az Szjt. 46. §-ának (3) bekezdése szerinti törvényi tényállásból kiindulva azt kellett vizsgálni, hogy az I-II. r. alperesek a felhasználási jogukat továbbadták-e a tényleges felhasználóknak, azok részére ők engedélyezték-e a pályázatra benyújtott pályamunkák felhasználását, amire nem vitásan nem rendelkeztek a felperestől engedéllyel.

Amikor a felperes azzal érvelt, hogy az alperesek a pályamunkák kezelése során nem jártak el kellő gondossággal, akkor nem az Szjt. 46. §-ának (3) bekezdése körébe eső magatartást jelölt meg, hanem azon kívül esőt, amely esetleg más törvényi rendelkezésen alapuló kárfelelősség vizsgálatánál bírhatna jelentőséggel.

Az Szjt. 46. §-a (3) bekezdése szerinti törvényi tényállás alapján, mivel a felperes keresete ezen alapult, az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az I-II. r. alperesek ténylegesen átruházták-e a jogaikat harmadik személyre, illetve adtak-e engedélyt másnak felhasználásra.

Az elsőfokú bíróság rosszul ítélte meg a bizonyítási teher kérdését, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy mindezzel kapcsolatban nem a felperesen volt a bizonyítási teher. A felperesnek csupán logikai következtetéseken alapuló előadása, miszerint az alpereseken kívül mástól nem kerülhetett a pályamű az újságokhoz, nem pótolja az állított alperesi jogszerűtlen magatartást igazoló tények bizonyítását.

A perben nem vitás tény volt, hogy a felperes által megjelölt két lapban megjelent a pályázatra beadott kép. A Pp. 164. §-a alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I. és II. r. alperesek valósították meg az Szjt. 46. §-ának (3) bekezdésében írt cselekményt, amelyhez kapcsolódóan ebben a szakaszban a felhasználó és a szerző beleegyezése nélkül felhasználást engedélyező, egyetemleges felelőssége megfogalmazást nyert. A tényleges felhasználóknak való engedély megadásának ténye nem volt bizonyított.

Az elsőfokú bíróság folytatott bizonyítást arra, hogyan kerülhetett a tényleges felhasználókhoz a felperesi pályamű, de a II. r. alperest érintően, továbbá a ... című újságban történt felhasználás tekintetében egyik alperesre vonatkozóan sem volt semmilyen adat, okirati bizonyíték, tanúvallomás azzal kapcsolatban, hogy és miként került a pályamű az újságokhoz.

Az I. r. alperes vonatkozásában a ... című lap általi felhasználást illetően a pályamű átadása egyáltalán nem került bizonyításra. A ... című újságban történt közlés kapcsán ... tanú vallomása alapján merülhet fel összefüggés az I. r. alperes magatartása és a ... általi tényleges felhasználás között, mivel a nevezett tanú azt vallotta, hogy az I. r. alperestől kapott három plakátot.

Az I. r. alperes - azon túl, hogy tagadta a tényeket - hangsúlyozta, hogy a tanú vallomása azért kétséges, mivel az I. r. alperes nevéről, székhelyéről és az átvétel körülményeiről is pontatlanul tudott csak nyilatkozni. Maga az elsőfokú bíróság is leszögezte, hogy a tanú nem tudott pontos adatokat szolgáltatni, ennek ellenére a vallomás eredményeként arra jutott, hogy nem lehet kizárni, hogy a tanú az I. r. alperes irodájában vehette át, és onnan vihetette el a pályázati anyagot. Ez a megalapozatlan és okszerűtlen következtetése nem osztható.

A másodfokú bíróság kiemeli, a tanú bizonytalan tényelőadásai mellett, hogy a tanú a ... című újságban megjelent cikk szerkesztője volt, amelynek kiadója korábban - a

felperes keresettől elállásáig - IV. r. alperesként szerepelt a perben a jogszerűtlen felhasználás miatt, ennél fogva a tanú érdektelensége nem volt megállapítható. Erre az érdekeltségre, valamint a tanú nyilatkozatának az elsőfokú bíróság által elemzett kétségeire is figyelemmel a vallomás alapján nem volt megállapítható ítéleti bizonyossággal annak a ténye, hogy az I. r. alperes adta át az újságíróknak a pályaművet és adott engedélyt számára a felhasználásához.

A II. r. alperes a pályázat egyik kiírója volt, de nem volt bizonyított, hogy a pályaművek a birtokába kerültek volna. Erre a felperes sem hivatkozott és az elsőfokú bíróság sem utalt arra, hogy a felhasználás lehetőségét a II. r. alperes bármilyen módon biztosította volna az újságoknak. Vele szemben ennek folytán az Szjt. 46. §-a (3) bekezdésében írt törvényi tényállás nem volt megállapítható.

A felhasználás jogának, illetve a pályaműveknek az újságok részére történt átadása kérdésében még egy további bizonyíték értékelhető, az iratok közt lévő, a III. r. alperesi jogelőd akkori államtitkárának, ... az I. r. alpereshez írt, 2004. október 18-i levele (7/F/2.).

Az a levél azonban nem az I. vagy a II. r. alperes, hanem a III. r. alperes tekintetében veti fel annak lehetőségét, hogy nem kellően gondos eljárás következtében szivároghattak ki a pályázati anyagok a sajtó felé. A levél az I. és II. r. alperes tényleges magatartásának megállapításához - hangsúlyozva az Szjt. 46. §-a (3) bekezdésének tükrében - nem szolgáltat adatot.

Így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, hogy az I-II. r. alperesek engedélyezték volna az újságok részére a tényleges felhasználást. Az I-II. r. alperes felelőssége ennél fogva nem volt megállapítható az Szjt. 46. §-a (3) bekezdésére alapítottnak. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tényleges felhasználók azért nem álltak perben, mert a felperes a velük szemben előterjesztett keresetétől elállt, az alperesek tekintetében pedig önállóan megvalósuló magatartások vizsgálata volt szükséges azt tisztázandóan, hogy engedett-e valamelyikük felhasználást a két sajtóterméknek. A kereseti kérelemhez kötöttség folytán, más jogszabályon alapuló - más tényállás tisztázását és más tények bizonyítását igénylő - kártérítési felelősségük vizsgálatára nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a kifejtett indokokra tekintettel a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az eredményes fellebbezések folytán született megváltoztató döntés az elsőfokú perköltség viselésére is kihatott, amelyre figyelemmel a felperest kötelezte a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes I-II. r. alperes első- és másodfokú perköltsége viselésére.

A perköltség összegét a másodfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg, a pertárgy értékére, a felek által kifejtett munkára és az eljárás tartamára is figyelemmel, mindkét alperes tekintetében 20 % áfával növelten. Az I. r. alperes

tekintetében megállapított magasabb összeg a jogi képviselőnek a tárgyalásokon való részvételét juttatja kifejezésre.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. január 18.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Lesenyei Terézia s.k.
előadó bíró

. Kovács Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző